

คุณค่าของความภาคภูมิใจในตนเอง

ประธานเจมส์ อี. เฟสท์

ที่ปรึกษาที่สองในฝ่ายประธานสูงสุด

ไฟริชด์ซีอีเอสสำหรับหนุ่มสาว • 6 พฤษภาคม 2007 • แทเบอร์นาเคิล ซอลท์เลค

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติที่ได้อยู่กับพวกท่านคนหนุ่มสาวและผู้นำของท่านในคำคืนนี้ เรานั่งอยู่ในแทเบอร์นาเคิลที่เพิ่งได้รับการบูรณะซ่อมแซมและเป็นที่พักของเรา พร้อมด้วยผู้ที่ชุมนุมกันในศูนย์สแตคทั้งใกล้และไกลซึ่งกำลังชมการถ่ายทอดสดโดยการส่งสัญญาณผ่านดาวเทียม ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้านั่งสบายกว่าพวกท่าน ข้าพเจ้าจำได้เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่บนเก้าอี้เหล่านั้น และเมื่อมีการปรับปรุงแทเบอร์นาเคิลเขาไม่ได้ทำให้เก้าอี้นุ่มขึ้น เรามีความสุขที่ได้เห็นทุกท่าน ท่านเป็นชายหนุ่มและหญิงสาวที่ยอดเยี่ยม เราซาบซึ้งและชื่นชมความจริงที่ว่า ท่านต้องการก้าวต่อไปและทำสิ่งที่ถูกต้องรวมถึงทำสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ท่านทำให้สำเร็จในชีวิตให้บรรลุ ท่านที่เป็นหญิงสาวท่านรู้ว่าท่านกำลังทำอะไรและท่านต้องการทำอะไร ส่วนชายหนุ่มกำลังเรียนรู้สิ่งที่เขาควรทำ ข้าพเจ้าอยากจะทำสิ่งหนึ่งกับชายหนุ่มว่า อย่าปรึกษากับความกลัวของท่านให้มากนัก ขอให้คิดถึงเรื่องนี้

ข้าพเจ้าขอบคุณซิสเตอร์เฟสท์ที่อยู่กับข้าพเจ้าที่นี่ เมื่อเราตัดสินใจแต่งงานกัน ข้าพเจ้าบอกเธอว่าข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลือจากเธอ ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อและข้าพเจ้าซาบซึ้งสำหรับการสนับสนุนของเธอ ข้าพเจ้าพูดได้อย่างตรงไปตรงมาว่าเธอได้ให้การสนับสนุนอย่างมาก มากเหลือเกิน จนทำให้ข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ทำในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าควรพูดกับท่านว่าการแต่งงานต้องให้ชีวิตมีส่วนร่วมด้วย และซิสเตอร์เฟสท์เป็นคู่ชีวิตที่ยอดเยี่ยมของข้าพเจ้า

คืนนี้ข้าพเจ้าจะขอพูดเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง—สิ่งที่เราคิดเกี่ยวกับตัวเราเอง วิธีที่เราเชื่อมโยงสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับเรา และการให้คุณค่าในสิ่งที่เราประสบความสำเร็จ

ชายชาวอังกฤษนิรนามในสมัยก่อนสวดอ้อนวอนดังนี้ “โอ พระผู้เป็นเจ้าโปรดทรงช่วยข้าพเจ้าพระองค์มองตนเองในด้านดีด้วยเถิด” “สิ่งนั้น” ประธานฮาโรลด์ บี. ลี กล่าวถึงคำวิงวอนของชายชาวอังกฤษว่า “ควรเป็นคำสวดอ้อนวอนของจิตวิญญาณทุกดวง ไม่ใช่ของคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองจนผิดปกติซึ่งกลายเป็นความเยโส อวดดี หรือเยอหยิ่ง แต่เป็นของคนชอบธรรมผู้มีความเคารพตนเองซึ่งอาจนิยามได้ว่าเป็น ‘การเชื่อในคุณค่าของตนเอง คุณค่าของพระผู้เป็นเจ้า และคุณค่าของมนุษย์’”

อันที่จริง ความภาคภูมิใจในตนเองที่ข้าพเจ้าพูดถึงในคำคืนนี้ไม่ใช่ความมีดบอด ความเยอหยิ่ง ความหลงระเผลอ การรักตนเอง แต่คือความภาคภูมิใจในตนเองที่เป็นการเคารพตนเอง ซื่อสัตย์ และไม่อวดดี ทั้งหมดนี้เกิดจากสันติสุขและความเข้มแข็งที่อยู่ภายใน

ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นหัวใจของการเติบโตส่วนตัวและความสำเร็จในส่วนตัวของเรา นี่คือการที่จัดการพึ่งพาตนเอง การควบคุมตนเอง การยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเองเข้าไว้ด้วยกัน และทำให้ไกลไกลในการป้องกันตนเองมั่นคง นี่คือการป้องกันการหลอกตน ไขว่คว้าใจตนเอง ต่ำหนืดตนเอง และความเห็นแก่ตัวที่มากเกินไป

คุณค่าของผู้ที่ไม่ได้รับการสรรเสริญ

ในชีวิตอันยาวนาน ข้าพเจ้าสังเกตว่าความเคารพอันสูงสุดไม่จำเป็นต้องมีให้แก่คนร่ำรวย หรือคนมีชื่อเสียง แต่มีให้แก่วีรบุรุษนิรนามที่ไม่ได้รับการสรรเสริญซึ่งตัวตนที่แท้จริงของเขาก็เหมือนกับทหารนิรนามซึ่งมีก็แต่พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้จัก ผู้ที่ไม่ได้รับการสรรเสริญมักจะมี *สถานภาพ* เพียงน้อยนิดแต่มี *คุณค่า* มากมาย

แบบอย่างของผู้ที่ไม่ได้รับการสรรเสริญ

สมัยข้าพเจ้าเติบโตในย่านคอตตอนวู้ดในซอลท์เลคเคาน์ตี ที่นั่นยังเป็นบริเวณชนบทของหุบเขา บรูซผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งเป็นที่เคารพยกย่องอย่างยิ่งคือบราเดอร์ซาวสแกนดิเนเวียผู้สูงวัยซึ่งเดินจากบ้านประมาณสามกิโลเมตร แล้วขึ้นรถรางไปทำงานในสุสานซอลท์เลคซิตี และกลับบ้านทุกวัน งานของเขาคือรดน้ำและตัดหญ้า ดูแลไม้ดอกไม้ประดับ และขุดหลุมฝังศพ เขาเป็นคนพูดน้อยเพราะเขาพูดภาษาอังกฤษไม่ค่อยเก่ง แต่เขาจะอยู่ในสถานที่ซึ่งเขาควรอยู่เสมอ ทำในสิ่งที่เขาควรทำด้วยวิธีที่ทรงเกียรติและควรค่าแก่การเป็นแบบอย่าง เขาไม่เคยมีปัญหาเรื่องศรัทธาหรือเห็นแก่ตนเป็นที่ตั้ง เขาขุดหลุมฝังศพเพื่อหาเลี้ยงชีพอยู่ระยะหนึ่ง เขาคิดว่างานของเขาคือการรับใช้พระผู้เป็นเจ้า เขาคือบรูซผู้มีสถานภาพเล็กน้อยแต่มีคุณค่ามหาศาล

ความมีค่าควรและศักยภาพของสานุศิษย์ของพระคริสต์

เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกสานุศิษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงมองที่ชายและหญิงผู้มีสถานภาพ ทรัพย์สินสมบัติ หรือชื่อเสียง พระองค์ทรงมองหาผู้ที่มีความค่าควรและมีศักยภาพ พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่น่าสนใจ สานุ-

ศิษย์ในสมัยแรกเป็นชาวประมง คนเก็บภาษี และอื่นๆ หลังจากที่พวกเขาได้รับเรียกเป็นอัครสาวก พวกเขาไม่ได้ลาฟองหรือคิดว่าตนเองสูงส่ง มีอยู่ครั้งหนึ่งหลังจากที่พวกเขาถูกทำร้าย พวกเขาแยกย้ายกันไป “ด้วยความยินดีที่เห็นว่าคนสมจะได้รับรับการลู่เกียรติเพราะพระนามนั้น” (กิจการ 5:41)

ความมีค่าควรไม่เกี่ยวข้องกับอายุ ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับการรับใช้พระเจ้าทรงทำให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าความมีค่าควรเกิดจากการรับใช้ไม่เฉพาะครอบครัวและมิตรสหายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคนแปลกหน้าและแม้กระทั่งศัตรู จาก *สวรรค์ที่หายไป* ของมิลตันมีสัจธรรมนี้

บ่อยครั้งไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์ได้มากขึ้น

แล้วความภาคภูมิใจในตนเองที่มั่นคงอยู่กับความยุติธรรมและความถูกต้อง ซึ่งควบคุมได้ดี”²

กุญแจดอกที่ไขไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองที่ดี

ดอกที่หนึ่ง: รักษาเสรีภาพของท่าน

ข้าพเจ้าขอแนะนำกุญแจสำคัญซึ่งดอกที่จะรักษาความภาคภูมิใจในตนเองที่ดี กุญแจดอกแรกคือรักษาเสรีภาพของท่าน นี่หมายความว่าเราจะต้องไม่ละทิ้งการควบคุมตนเอง ทั้งไม่อ่อนข้อต่อนิสัยที่ผูกพันและเป็นโทษของการเสพติด หรือประพฤตินั้นในทางที่บ่อนทำลายเพื่อที่จะรักษาสิทธิ์เสรีของเรา เราจะต้องหลีกเลี่ยงกับดักและหลุมพรางที่อันตรายถึงชีวิตและไม่มีการออก บางครั้งติดกับดักต้องใช้ช่วงชีวิตที่ดีที่สุดเป็นปีๆ เพื่อพยายามหาทางออก พุ่มเทแรงกายไปในกระบวนการซึ่งในที่สุดแล้วเมื่อพวกเขาหลุดพ้นจากการเสพติดพวกเขาจะหมดสิ้นเรี่ยวแรง ประสาทเสีย และสมองของพวกเขาเชื่อมขมไปตลอดกาล

เราจะดีกว่านี้มากเพียงใด เราจะทำให้สิทธิ์เสรีของเราสมบูรณ์แบบกว่านี้ได้มากเพียงใด ถ้าเราสามารถพูดกับผู้ประพันธ์สวดที่ว่า “ข้าพระองค์ครั้งทำข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง” (เพลงสวดที่ 119:101)

ดอกที่สอง: ความอ่อนน้อมถ่อมตน

กุญแจดอกที่สองที่ไขไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองที่เหมาะสมคือความอ่อนน้อมถ่อมตน ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนแบบ “ต้ออกชกหัว” “นุ่งหม้อผ้ากระสอบนั่งบนขี้เถ้า” ประเภทนั้น ข้าพเจ้าหมายถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนที่มาพร้อมกับความเข้มแข็งและสันติสุขที่อยู่ภายใน นั่นคือความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ทำให้เรายอมรับและดำเนินชีวิตพร้อมกับรอยตำหนิของเราโดยไม่ต้องใช้เครื่องสำอางมาปิดบังสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตกับความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้โดยไม่ต้องพรมันหรือชี้แจง หลายเดือนมาแล้ว ข้าพเจ้าเข้ารับการรักษาผ่าตัดหลัง และข้าพเจ้าก็ไม่เหมือนเดิมตั้งแต่วันนั้น และจะไม่

เหมือนเดิมตลอดไป แต่ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพูดที่ศูนย์ประชุมใหญ่ โดยมีแท่นพูดเล็กๆ เหมือนอันนี้ หลานสาวคนหนึ่งของข้าพเจ้าพูดว่า “คุณปู่ย่า คุณปู่ลุงสบายข้างบนนั้น จนหนูอยากขึ้นไปบนนั้น ปีนขึ้นไปนั่งบนตักคุณปู่”

เมื่อหลายปีก่อนข้าพเจ้าได้รู้จักกับเพื่อนใหม่ที่เป็นคนเก่งและจิตใจดี เขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ มีเสน่ห์ เข้าสังคมได้ดี และแต่งกายดี ลักษณะทางวิญญาณของเขาเปล่งออกทางสีหน้า หลายเดือนต่อมาข้าพเจ้าสังเกตว่าเขาเดินกะเผลกเล็กน้อยซึ่งไม่เคยสังเกตมาก่อน นั่นทำให้ข้าพเจ้าสังเกตมากขึ้น เมื่อข้าพเจ้ามองผ่านรอยยิ้มที่สุภาพ ข้าพเจ้าสังเกตว่าเพื่อนของข้าพเจ้าหลังคอมเล็กน้อยซึ่งเกิดขึ้นจากกระดูกสันหลังคด ความบกพร่องทางร่างกายนี้ได้รับการปกปิดไว้อย่างดีด้วยความดี ความอบอุ่น และความมีเสน่ห์อันเป็นธรรมชาติ วิสัยซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สลักสำคัญในชายที่สมบูรณ์แบบ เพื่อนของข้าพเจ้ายอมรับความบกพร่องทางร่างกายด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนและความเข้มแข็ง และชัดเจนสิ่งเหล่านั้นให้สมบูรณ์ด้วยบุคลิกภาพอันเป็นธรรมชาติวิสัยของเขา

มีอีกมิติหนึ่งของความอ่อนน้อมถ่อมตนที่ต้องพูดถึง—นั่นคือการเป็นคนอ่านสอนง่าย ศาสดาชาโมเอลให้คำแนะนำว่า “ฉะนั้นขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า” (1 ชาโมเอล 12:7) สุภษิตเตือนเราว่า “ผู้ใดที่รักวินัยก็รักความรู้” (สุภษิต 12:1)

ดอกที่สาม: ความซื่อสัตย์

กุญแจดอกที่สามที่ไขไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองคือความซื่อสัตย์ ความซื่อสัตย์เริ่มต้นด้วยความแน่วแน่ต่อตนเอง หลายปีก่อนข้าพเจ้านั่งฟังการพิจารณาคดีอยู่ในศาลซึ่งมีเรื่องน่าเศร้าเกี่ยวกับการถือสิทธิดูแลบุตร ข้อโต้แย้งก็ว่ามารดาผู้ให้กำเนิดไม่ใช่แม่บ้านที่ดี โดยมีเจตนาจะเพิ่มน้ำหนักไปว่าเธอไม่เหมาะแก่การเป็นมารดา นักสังคมสงเคราะห์ให้การเป็นพยานว่าเมื่อเธอไปเยี่ยมบ้านของครอบครัวนั้น สภาพบ้านทรูรุงและครวก็สกปรก

มารดาผู้ให้กำเนิดและพยายามรักษาสิทธิดูแลบุตรของเธอถูกเรียกมาที่แท่นให้การ สตรีวัยกลางคน ร่างใหญ่ บุคลิกธรรมดาๆ เดินออกมา กล่าวคำสาบาน และนั่งลงที่แท่นให้การ ทนายฝ่ายบิดา (บิดาผู้นี้แต่งงานใหม่และต้องการสิทธิดูแลบุตร ชักใช้ไล่เสียงเกี่ยวกับคำให้การที่นักสังคมสงเคราะห์ได้กล่าวไปแล้ว คำถามที่เขาถามมารดาผู้ถูกบีบบังคับนั้นช่างเสียดแทงใจ

“เป็นความจริงหรือไม่” เขาถาม “ที่บ้านของคุณสกปรกเหมือนคอกหมูในวันที่นักสังคมสงเคราะห์มา” ช่างเหมือนละครน้ำเน่า มารดาจะตอบได้อย่างไรเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับเธอและปกป้องสิทธิดูแลบุตรของเธอ เธอควรพูดอย่างไร บรรยากาศในห้องเต็มไปด้วย

ความคาดหวัง เธอตั้งเลอยู่สักพัก จากนั้นเธอตอบอย่างสงบ และเต็มไปด้วยความมั่นใจในตนเองว่า “ใช่ค่ะ บ้านของดิฉันสกปรกมากในวันนั้น”

ความซื่อสัตย์ของเธอแม้กระทั่งผู้พิพากษาก็ยังประหลาดใจ ท่านโน้มกายจากบัลลังก์มาถามว่า “คุณหมายความว่าอย่างไร วันนั้น”

“กราบเรียนท่านผู้พิพากษาที่เคารพ” เธอตอบ “ก่อนหน้าทีนักสังคมสงเคราะห์จะมาเข้าวันนั้น ดิฉันบรรจุพีชใส่ขวดคะ ดิฉันปอกเปลือก เชื่อม และบรรจุพีชลงในขวด 70 ลิตร ดิฉันยังทำความสะอาดครบสกปรกไม่เสร็จตอนที่นักสังคมสงเคราะห์มา อ่างล้างจานของดิฉันยังเหนียวน้ำเชื่อมที่หกไปทั่วขณะที่ดิฉันพยายามเทใส่ขวดก่อนจะผึก บ้านของดิฉันสกปรกอย่างแน่นอนในวันนั้น ดิฉันพยายามเป็นแม่บ้านที่ดีแต่การมีลูกสามคนเป็นสิ่งสุดท้ายที่ดิฉันจะเก็บบ้านให้เรียบร้อยตลอดเวลา”

ความเป็นคนเปิดเผยและตรงไปตรงมาของเธอเป็นการปลดอาวุธและหักล้างฝ่ายตรงข้ามโดยสิ้นเชิง เมื่อเธอพูดจบทุกคนในห้องพิจารณาคิดว่าผู้พิพากษาจะตัดสินให้เธอชนะ ขณะที่เธอยืนขึ้นและก้าวออกมาจากแท่นพยานเธอมีท่าทีและความมั่นใจในตนเองดูนางพญาคความแน่วแน่ต่อตนเองเป็นเนื้อแท้ของความซื่อสัตย์ และเป็นศิวหลักของความภาคภูมิใจในตนเอง

ดอกที่สี่: รักงานที่ทำ

กุญแจดอกที่สี่ที่ไขไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองคือรักงานที่ทำ นักกีฬาที่มีพรสวรรค์มากที่สุดในมหาวิทยาลัยของเราเล่นกีฬาทุกอย่างได้ดี เขาเล่นฟุตบอลและวิ่งข้ามรั้ว—อันที่จริง เขาเป็นเจ้าของสถิติการแข่งขันกระโดดข้ามรั้วในระดับมหาวิทยาลัย โค้ชของเรา ไอค์ อาร์มสตรอง กำหนดว่านักวิ่งระยะสั้นจะวิ่งแข่งกับนักวิ่งระยะสี่ร้อยสี่สิบเมตรสัปดาห์ละครั้งเป็นระยะ 275 เมตร เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่นักวิ่งระยะสั้นและเพิ่มความเร็วให้แก่นักวิ่งระยะสี่ร้อยสี่สิบเมตร เพื่อนของข้าพเจ้า—นักกีฬาที่ยอดเยี่ยมคนนี้—จะวิ่งนำนักวิ่งทั้งหมดเป็นระยะ 250 เมตร แต่ทันทีที่นักวิ่งระยะสี่ร้อยสี่สิบเมตรคนแรกวิ่งแซงเขา เขาจะเลิกและไม่ยอมวิ่งให้จบ พรสวรรค์และความสามารถตามธรรมชาติวิสัยของเขาคือการทำเขาไม่เคยมูมานะให้ตนเองเก่งกว่าคนอื่น เขาแต่งงานแต่ชีวิตแต่งงานล้มเหลว เขาไปเป็นนักฟุตบอลอาชีพและเป็นดาวเด่นจนกระทั่งเขาเริ่มพัวพันกับการใช้ยาเสพติดและเสียชีวิตเพราะร่างกายทรุดโทรมอันเป็นผลมาจากการใช้ยาเสพติดและแอลกอฮอล์ คนอื่นๆ ที่มีพรสวรรค์ก็ด้อยกว่ากลับประสบความสำเร็จไปไกลกว่า

จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของข้าพเจ้ามีน้อยคนนักที่เป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริง ขณะที่ผู้คนที่ได้รับของประทานเหล่านี้งานของโลกส่วนใหญ่และการอุทิศตนที่สำคัญที่สุดบางอย่างมาจากคนธรรมดาผู้มี

พรสวรรค์ซึ่งพวกเขาพัฒนาขึ้นมา พรสวรรค์ธรรมดาทั่วไปสามารถได้รับการดูแลบำรุงเลี้ยงให้เป็นของประทานอันยิ่งใหญ่ผ่านการทำงานหนัก ศิลปินจีนบางคนใช้เวลาหลายปีสร้างศิลปะวัตถุอันวิจิตรบรรจงซึ่งงดงามอย่างไม่น่าเชื่อ ใ้ว่าเราทุกคนจะมีพรสวรรค์ทางศิลปะ เช่นจิตรกรรม ประติมากรรม หรือดนตรี มีของประทานหลายอย่างที่ไม่ได้มีไว้เพื่อแสดงออก บางคนมีของประทานทางธรรมชาติวิสัยที่จะทำให้คนอื่นรู้สึกมีความสำคัญ มีความสุข และเป็นคนพิเศษของประทานควรได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างให้ดีขึ้น

เช่นเดียวกับของประทานทางวิญญาณที่สามารถทำให้ดีขึ้นและขยายมากขึ้นโดยตั้งใจนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมเพื่อสวดอ้อนวอน เพื่อศึกษาพระคัมภีร์ และเพื่อการเชื่อฟัง ประโยคที่ทำให้เห็นลักษณะของจอร์จ ลูคัสเขียนว่า “มันไม่สำคัญหรอกว่าผู้คนจะพูดอย่างไรเกี่ยวกับผม หรือผมจะพูดอะไร สิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่ผมทำสำเร็จ” สิ่งที่เราทำสำเร็จช่วยให้เรามีความภาคภูมิใจในตนเอง บางครั้งเราอาจคิดว่า “งานที่ฉันทำไม่ใช่งานสำคัญ” หรือ “ฉันก็แค่นี้หรือแค่นั้น” งานทุกอย่างที่ต้องทำให้เสร็จมีความสำคัญ ไม่ว่างานนั้นจะดูเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม จะต้องไม่มีใครสักคนเป็นคนทำ

ดอกที่ห้า: ความสามารถที่จะรัก

กุญแจดอกที่ห้าที่ไขไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองคือความสามารถที่จะรัก พระบัญญัติที่พระเจ้าช่วยให้รอดประทานมาคือให้รักผู้อื่นและรักตนเอง ข้าพเจ้ามีความมั่นคงพอในเรื่องของการรักตนเองจนสามารถหัวเราะกับตนเอง ยอมรับความผิดพลาด เต็มใจรับคำชมเชยหรือเปล่า ข้าพเจ้ามีความมั่นคงพอในความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อผู้อื่นจนสามารถยิ้มและกล่าวสวัสดิ์กับคนแปลกหน้าด้วยความอิมเมจหรือเปล่า

หลายปีก่อนครูในชั้นเรียนเซมินารีสอนเราว่า
ฉันต้องมีชีวิตอยู่ด้วยตัวของตัวเอง ดังนั้น
ฉันอยากมีความพร้อมที่จะเรียนรู้

.....
ฉันอยากออกไปด้วยที่ทำสง่างาม
ฉันอยากพร้อมให้ทุกคนเคารพ

.....
ฉันไม่มีทางปิดบังตนเองได้
ฉันเห็นในสิ่งที่คนอื่นอาจไม่เห็น

.....
ฉันไม่มีวันหลอกตนเองได้ ดังนั้น
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันต้องการ

เคารพตนเองและปราศจากความรู้สึกผิดบาป“

ดอกที่หก: ความรักของพระเจ้า

กุญแจดอกที่หกและเป็นกุญแจดอกสำคัญที่สุดของความภาคภูมิใจ

ในตนเองคือความรักของพระเจ้าเป็นเจ้า โมไซยาเตือนเราว่า “คนจะรู้จักผู้เป็นนายซึ่งเขาไม่เคยรับใช้ได้อย่างไร” (โมไซยา 5:13) ในศาสนของเปาโลที่มีไปถึงชาวทิตัส ท่านเตือนเราว่ามีหลายคน “แสดงตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์” (ทิตัส 1:16)

อัครสาวกยอห์นให้สิ่งสำคัญอันทรงคุณค่าแก่เราว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราคือโดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา” (1 ยอห์น 3:24)

ยอห์นระบุประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการเชื่อฟังเมื่อท่านกล่าวว่า “เราเชื่อมั่นได้ว่าเรากลับกับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์

“คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้าคืนกับพระองค์ แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพดุมุสาและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” (1 ยอห์น 2:3-4)

มีหลายคนซึ่งความภาคภูมิใจในตนเองของพวกเขาถูกทำลายลงเพราะการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก โดยการหย่าร้าง หรือโดยความโชคร้ายอื่นๆ ของตนเอง บางคนแบกรับภาวะพิเศษของความผิดปกติอันใหญ่หลวง การล่วงละเมิดเป็นการทำลายความภาคภูมิใจในตนเองอย่างยิ่ง หลังจากการล่วงละเมิดมักจะมีข้อแก้ตัวและกระทั่งกล่าวเท็จ สิ่งนี้ทำให้ความยุติธรรมมีความรุนแรงต่อผู้ทำผิด

โชคดีที่เรามีหลักธรรมอันประเสริฐของกรกกลับใจซึ่งทำให้บาปที่เป็น “สีแดงเข้ม” กลับ “ขาวอย่างหิมะ” (อิสยาห์ 1:18) ข้าพเจ้าขอบคุณสำหรับหลักธรรมนี้และสวดอ้อนวอนให้ผู้คนอย่าลังเลใจที่จะค้นหาสันติสุขที่มาจากกรกกลับใจ เป็นสิ่งสำคัญที่จะจำและไม่ลืมว่าเราทุกคน ชายและหญิง ต่างก็ได้รับการสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าเป็นเจ้าและพระเจ้าทรงสร้างเขา มนุษยชาตินั้นสูงส่งกว่าการสร้างทั้งปวง

“มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า” ผู้ประพันธ์สวดดีตาม “ซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่าซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเขา

“เพราะพระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หน่อยเดียว และสวมศักดิ์ศรีกับเกียรติให้แก่เขา

“พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา” (เพลงสดุดี 8:4-6)

บ่อยครั้งในการปฏิบัติศาสนกิจขณะที่ข้าพเจ้าวางมือมอบหน้าที่ประธานสวดหรือประธานคณะเผยแผ่ ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจเป็นพิเศษว่าผู้ที่ข้าพเจ้าวางมือบนศีรษะได้รับแต่งตั้งล่วงหน้าสู่การเรียกนั้น

ศาสดาเยเรมีย์ได้รับความมั่นใจนี้จากพระเจ้า “เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะให้แก่บรรดาประชาชนชาติ” (เยเรมีย์ 1:5)

เราทุกคนไม่ได้รับเรียกสู่การเป็นผู้นำในอาณาจักร แต่จะมีงานใดสำคัญมากไปกว่าการเป็นครู บิดา มารดา ดังนั้นคนไม่สำคัญเป็นคนไม่สำคัญหรือ เมื่อดพ้นรู้จากสวรรค์อยู่ในเราทุกคน วันนั้นจะมาถึงเมื่อเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตนต่อพระเจ้าถึงสิ่งที่เราได้ทำไว้กับส่วนที่มาจากสวรรค์ซึ่งอยู่ในเรา

คืนนี้เป็นค่ำคืนที่สวยงาม และเป็นสิ่งที่ดีสำหรับหนุ่มสาวที่จะใช้เวลาอยู่ด้วยกัน ข้าพเจ้าขอทิ้งท้าย ข้าพเจ้าอยากจะสอนท่านบางอย่างที่ข้าพเจ้าสอนเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ในการประชุมใหญ่—การประชุมไม่จำเป็นต้องยาวนานเพื่อที่จะเป็นนิรันดร์

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงรักเราทุกคน แม้เราจะผิดพลาดและบกพร่อง ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระองค์ทรงทราบชื่อของเราทุกคน ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเราทุกคนมีศักยภาพในชีวิตนี้และหลังจากความตายซึ่งเกินความใฝ่ฝันของเรา ข้าพเจ้าเป็นพยานผ่านของประทานแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ว่าเรามีส่วนร่วมในงานศักดิ์สิทธิ์นี้

และข้าพเจ้าปรารถนาที่จะวิงวอนขอพรอัครสาวกจากสวรรค์ให้แก่ทุกคน และสวดอ้อนวอนว่าเราจะรู้จักว่าเราก็คือใครอย่างแท้จริง บุตรและธิดาของพระเจ้า พรที่ข้าพเจ้าขอวิงวอนให้กับท่านเป็นพรที่พระเจ้าประทานให้ในไฟ แต่ข้าพเจ้าขอเปลี่ยนเป็นชื่อพวกท่าน บิล เสนรี แครเธอริน และเอลเลน ทุกท่าน แต่ละท่าน

“เจ้าเป็นสุขแล้ว [บิล เสนรี และทุกท่าน] เพราะสิ่งเหล่านั้นที่เจ้าทำไป เพราะเราเห็นแล้วว่าเจ้าประกาศคำซึ่งเราให้เจ้าแก่คนพวกนี้ โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและเจ้ามิได้กลัวเขาเลย และมีได้แสวงหาเพื่อชีวิตของเจ้าเอง แต่แสวงหาความประสงค์ของเรา และเพื่อรักษามันของเรานี้” และนี่คือพร “และบัดนี้เพราะเจ้าทำกรณี้ด้วยความไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเช่นนั้น ดูเถิด เราจะอวยพรเจ้าตลอดกาล และเราจะทำให้เจ้ายิ่งใหญ่ในคำพูดและการกระทำในสรีรธาและในการงาน” (ฮีลามัน 10:4-5) ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน

อ้างอิง

1. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, (1974), 6-7.
2. In *Complete Poetry and Selected Prose of John Milton* (1950), 281, book 8, line 571-73
3. ดู มัทธิว 22:39
4. “Myself,” in *Collected Verse of Edgar A. Guest* (1934), 724.